

PEST, II. félv.

37. szám.

Szeptember 14. 1871.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, csütörtökön. Előfizetési ár: helyben félfévre 1 frt 31 kr., egész évre 2 frt 62 kr.; vidékre félfévre 1 frt 70 kr., egész évre 3 frt 40 kr. A pályázatok beiktatásáért tíz sorig minden egyszeri fölvetélért 1 frt. 10 soron fölül, egyszeri közlésért 2 f., ha többször közöltetik, 1 f., 50 kr, számítatik

Falusi történet.

I.

Történetünk színhelye egy szerény falu, melyet Erdővégnek akarunk nevezni, melynek azonban más neve van, csak hogy azt nem szabad elárulnunk. Különben mindenki, ki e falut ösméri, mindjárt ujjal rámutatna ezen elbeszélés hősére, ami bizonyára nem lenne előtte kedves.

Erdővég falu egy hegy lejtőjén feküdt. Lakosai földműveléssel és marhatenyésztéssel foglalkoztak, és a külvilág dolgaival nem sokat törődtek. Ha jó termés volt, és azt illő áron eladhatták, a többi mind mellék-dolog volt előttük.

Ezen megelégedett földművelők közt nem utolsó ember volt Derezy Pál; szép darab földje volt; istállójában akárki is megnézhetné lovait és ökreit. Legfőbb kincse azonban felesége, a jeles Éva asszony volt, ki nek buzgóságra és szorgalomra nézve nem találtatott párja a faluban. A dologból nem fogyott ugyan soha sem ki, reggeltől estig nem volt nyugodalma, mindamellettt talált arra időt, hogy Isten adta hét gyermekét jóra nevelje s nekik saját személyében jó példát adjon. Gyermekai közt Ferkóra, a legkisebbikre különös gondot fordított, mert ez gyöngéd szivecskéjével oly bensőleg ragaszkodott anyjához, hogy Éva asszony e jó gyermek ápolásában és nevelésében mindig különös örömet talált. Hiszen rendesen úgy szokott lenni, hogy a legifjabbik gyermek a legkedvesebb! Az apa is szerette e fiút, és csak az az egy nem tetszett neki benne egészen, hogy a földművelő munkára kissé gyöngéalkotásának talált. Ez okból őt közönségesen „kisasszonykának“ szokta nevezni.

Ferkó nem is találta az ekében nagy örömet, hanem örömeztőbb elment anyjával a zöldséges kertbe. Ilyenkor a legnagyobb figyelemmel szemlélgette a szép

mezei virágokat, melyekben mindig valami újat, meglepőt talált, míg testvérei azokat figyelmökre sem méltatták.

Néha oly csodálatos kérdéseket tett Istenről és a teremtésről, oly nagy képzelődő erővel beszélt, hogy testvérei néha kikacagták; de anyja örömmel látta, hogy a természetet mély figyelemmel szemléli, mely nála ajtatos, mély érzülettel volt összekötve. Az apa rázta fejét, s azt mondogatta, hogy ebből a gyermekből nem remél jó szántó-vetőt nevelhetni.

Őt esztendő volt, mikor anyja őt először iskolába vezette. Itt egészen új világ nyílt meg előtte, és rendkívüli bizalommal ragaszkodott az öreg tanítóhoz, ki oly szép dolgokat tudott Istenről és a természetről elbeszélni.

Azt nem tudom, hogy ez az öreg ember egészen úgy tanított-e, mint azt a mai iskolai törvények kívánják, de azt tudom, hogy a gyermek szívét legmélyében ismerte. És minthogy a gyermekeket annyira ismerte és szerette, nem is volt nehéz neki úgy beszélni, hogy beszéde mint egy édes mennyei hang viszhangozzék Ferkó keblében.

A tanító figyelmét nem kerülte ki Ferkónak ragaszkodása; különben is korán fölismerte benne a jó, hajlékony szívet; és ha nem is szólott hozzá, hanem csupán egy halk esókot nyomott Ferkó rózsapiros arcára, ez a fiura nézve ékesszólóbb volt akármennyi beszédnél. A tanító szeretetesókját egész életében nem feledte el.

Ferkó másik jó barátja volt a tisztelendő ur. A plebániához mellett volt egy pompás gyümölcsös kert, melybe az öreg tanítón kívül másnak nem igen volt szabad bejárni. Azért valóságos esemény volt, midőn egyik napon a tisztelendő ur a kertajtóból magához intette az iskolából éppen kijövő Ferkót.

Ferkó levette kis kerekkalapját; de nem igen mert közeledni, mert alig tudta elhinni, hogy a tisztelendő ur őt szólítja magához. S mikor a tiszt. ur újra intett, Ferkó megfordult, hogy nincs-e valaki mögötte, akinek ez az intés szól.

— Ej, ej Ferkó, szólta a nyájas tiszt. ur, hiszen neked intek: jer közelebb, lépj a kertbe, ahol szép eseresnye vár reád. A tanító ur mindig azt mondja rólad, hogy szorgalmas és jómagaviseletű vagy, azért én is szeretlek. Mától fogva mindennap bejöhetsz kertembe, s a fáról szedhetsz magadnak eseresnyét.

Mint hogy a fiu még mindig vonakodott, a tiszt. ur megfogta őt kezénél fogva, bevezette a kertbe, s annak ajtaját maga mögött bezárta.

Mig a tiszt. ur föl-alá járt és nagy könyvéből imádkozott, Ferkó kalapját teleszedte eseresnyével.

De jó lenne ezt mamámuak és testvéreimnek elvinni! gondolá magában a kis Ferkó.

E közben a tiszt. ur elvégezte imádságát, és mintha olvasott volna a jó fiu lelkében, így szólta hozzá:

— Nemde testvéreidnek is adsz a eseresnyéből, édesanyádnak még szép málnát szedünk.

Gyorsan hozzáfogtak a munkához: a tiszt. ur maga egy nagy káposztalevélre rárakta a szép üde málnát.

Ferkó égő arccal és dobogó szívvel sietett haza, hol az eseményt az iskolásiuk már elmondották. Az egész család körülállotta őt, s figyelemmel hallgatta a lelkesült fiu elbeszélését.

Testvérei szinte irigyelték szerencsését: az anya büszke volt fia kitüntetésére fölött, és még a különben szigorú és komor apa is a szokottnál szeretetteljesebben tekintett reá, mert neki is hízkelkedett, hogy az érdemes tiszt. ur őt a többi iskolás fiuk fölött kitüntette.

Ferkó ekként kedvence volt mind az öreg tanítónak, mind a tiszt. urnak. De ennek dacára nem lett ő kevély, hanem oly szerény maradt mint eddig, és jóakaróinak jószágával soha sem élt vissza.

Mint hogy őt mindenki szerette, viszont ő is mindenkét szeretett, és napról-napra mindinkább meggyőződött, hogy a világon nagyon sok jó ember van, és a vízőzön csak a roszakat söpörte el.

II.

Ferkó szorgalmasan járt iskolába, és mind szép előmenetele, mind jó erkölcsi által teljesen igazolta a kitüntetését, melyben őt részesítették. Azonban az öreg tiszt. ur egészsége napról-napra hanyatlott. Magát a tanítót is már nagyon nyomta az évek sulya.

Egyik nap nem szólalt meg az iskolaharang, a gyermekek azon hírrel tértek haza, hogy a tanító ur súlyosan megbetegedett. A tiszt. ur hű tanítójának ezen szomorú esetét annyira szívére vette, hogy ő is komolyan beteg lett.

Három napra mindakettő meghalt, az egész közösség osztatlan részvétellel kísérte őket a temetőbe. De senki sem sajnálta őket annyira, mint Ferkó.

Mikor a két holt testét a sirba lebocsátották, úgy érezte magát Ferkó, mintha utánuk kellene ugornia, hogy örökre egyesüljön velök; a kettős veszteség na-

gyon sok volt ily gyöngéd, szerető léleknek. De a kettős sir reá nézve egyszersmind oly vetés volt, melyből jövő életének üdvös gyümölcsei nőttek ki számára.

Az öreg tanító halála által az erdővégi iskola kis tanszéke Ferkóra nézve örökre gyászt látszott ölteni. Mintha csak a jobb létre költözöttnek szelleme így szólta volna hozzá: Ferkó! légy te is hű, lelkismeretes néptanító! Szent szózat volt ez, mely a sirból életének jövő föladatát tüzte ki neki, és Ferkó e szózat elől nem zárta el füleit.

Sirva még egyszer letérdelt a fris hantokra, és Isten előtt fogadást tett, hogy hiven akarja az elhunyt-nak nyomait követni, és addig nem nyugszik, míg ezéjét el nem éri.

Ezen ártatlan gyermeki szívvvel mondott fogadást Isten bizonyára meghallgatta mennyekben, mert Ferkó vigasztalódva tért haza.

Nem sokára Erdővégre más tanító rendeltetett, ki ügyes volt ugyan, de oly mértékben, mint elődje, a gyermekeket nem szerette. A gyermekek nem is viseltettek iránta oly nagy bizalommal; azt az ürességet, mely ez által szívökben támadt, az ügyes tanítás nem volt képes kipótolni. Maga Ferkó, ki mindig oly nagy örömmel megtett mindent, a mit a tanító ur mondott, maga sem járt többé oly lelkesedve iskolába, mint azelőtt.

Az apa elégtétellel vette ezt észre, mert azt gondolta, hogy a már 9 éves fiut a gazdaság körül fogja használni. Örömmel üdvözölte tehát azon napot, midőn Ferkó a próbatételt letette.

Az új tiszt. ur azt mondta ugyan, hogy kár a fiut az iskolából épen most kivenni, mikor tehetségei legszelbben fejlődnek, a tanító ur is ezen véleményben volt; de Derezy Pál azt mondotta, hogy szüksége van a fiura, és így szólta: Nekem eleget tud, paraszttá kell lennie, arra pedig elegendő, hogy írni, olvasni tud, és a számvetést érti.

Ferkó fényesen kiállotta a próbatételt, valamenyi tanuló fölött kitént, és így alaposan csakugyan nem lehetett mondani, hogy parasztnak nem tud eleget.

Ferkó tehát kiténtő bizonyítvánnyal jött haza.

Délben az apa így szólta fiához:

— Ferkó, ma kijössz velem a földekre, lassankint meg kell a mezei munkát tanulnod.

Ennél fájdalmasabbat apja nem mondhatott volna, mert azzal kimondotta, hogy Ferkónak oly életpályát kell választania, a melyet nem szeretett. Azért egész alázatossággal így szólta:

— Édes apám, én a szántást vetést soha sem fogom megtanulni, mert ahhoz nem vagyok elég erős.

A fiu ezen állításában nem volt semmi nagyítás: de Pál gazda kissé önféjű embert volt, és most már azért is meg kellett lenni, mivel a fiu ellene mert szólani.

Sötét tekintetet vetett Ferkóra, anélkül, hogy egy szót szólta volna; de a fiu ezt a néma beszédet oly jól megértette, hogy minden további szó nélkül apjával kiment a szántóföldre.

Mikor künn voltak a földeken, az apa azt mondotta, hogy dolga van odahaza, Ferkó addig csak szántson.

Azonban a ló azonnal észrevette, hogy a kantár gyöngye kézben van. Keresztülkasul járt, míg végre a szántófölddel határos gyepen lefeküdt és kényelmesen a füvet rágiésálta.

A szegény Ferkónak sűrű könyvek folytak le arcán, mikor látta, hogy a lovat hasztalan biztatja kötelességére; leült tehát melléje, czirogatta, füvet adott neki, remélvén, hogy így előbb rábirja az eke huzására.

De bizony minden gedélés hasztalan volt! Fogta tehát magát Ferkó, s elment a közel erdőbe madárfészkeket keresni.

Mindjárt az első bokornál gondosan szétválasztotta az ágakat. Huss! kiröpült az anyamadár, és csinos fészkeben négy szürkés tojás volt, melyekről Ferkó alig tudta semeit levenni.

Miután a tojásokat nagy örömmel nézegette, visszaboacsátotta az ágakat, s így szólt: Jer csak vissza anyácska! nem bánom sem tojásaidat, sem fiaidat, de megnézni csak szabad néha-néha?

Apja azonban nem ment haza, hanem csak fiát próbára akarta tenni. Mikor látta, hogy a fiu odahagyta a lovat és ekét, első gondolata volt a fiut pálczával visszahozni a munkához. — Ekkor megpillantotta őt Ferkó. Nem mondom, hogy nem habozott: visszatérjen-e vagy megszökjék? De a jobb érzés azonnal győzött benne, és elhatározta magában, hogy bánkódva visszatér méltán neheztelő atyjához.

Pál komoran nézett a fiu szemébe, melyben könyvek usztak.

— Nos, szólt az apa, — hol tetszett az urfnak mulatni?

Ferkó torkából egy árva szó sem fért ki, majd elhalványodott, majd elvörösödött, és mikor végre meintegetni kezdé magát, az apa mérgesen szólt rá:

— Hallgass, rossz fiu, mindent láttam. Takarodjál szemeim elől, különben hátadon próbálom meg az ostornyélt.

Erre Ferkó egyenesen hazafutott, és anyjánál keresett oltalmat.

— Egyelőre, szólt anyja, követned kell apád akaratját; ő jót akar veled. Kitartással, jóakarattal meg fogod tanulni, a mit még most nem tudsz, s akkor apád nyájásabb lesz irántad.

— Anyám, édes anyám! szóla a fiu zokogva, én belőlem soha sem lesz paraszt.

Anyja persze nem tudta ezen ellenkezés okát fölfogni, hiszen apja is paraszt, öregapja is az volt! És ezért esodálkozva kérdé tőle:

— Nem akarsz paraszt lenni! De hát miért nem? Hiszen minden rokonaink parasztok.

Ferkónál hamar készen volt a felelet:

— Anyám, nem mindnyájan, hiszen Lajos bácsi pappá lesz.

— Igazad van, felelé az anya, hamarjában nem is gondoltam erre. De Lajos bácsival te nem hasonlíthatod magad össze. Annak vagyonos szülei vannak,

aztán ninesenek is sokan; minékünk testvéreidre is kell gondolnunk.

— Oh, válaszolá Ferkó, én nem is akarok annyi iskolát járni, hanem csak tanító szeretnék lenni, az pedig nem kerül oly sokba.

Az anya rázta fejét; tudta, hogy férje nem fog ebbe beleegyezni; de Ferkó oly meghatóan beszélt előtte a tanító szép hivatásáról, hogy Éva asszony sajnálta a jó fiut, habár meg kellett neki mondania, hogy hiu reményeket ne ápoljon.

Ferkó a hátulsó szobába vonult, és itt kezébe vette Schmid Kristóf iratait, melyeket a tiszt. urtól ajándékban kapott. Épen a legjobban olvasott, midőn az udvaron apja lépteit hallotta.

Amint ő apját ismerte, nem kételkedett benne, hogy a megígért verés otthon ki fog neki járni. Azért feszülten várta, hogy elő fogja-e őt apja hívni. De ez nem történt.

A mennyit kivehetett, apja anyjának elbeszélte azokat, amik a szántóföldön történtek.

— De apjok, szóla engesztelő hangon Éva asszony, gondold meg, hogy Ferkó még gyerek. Az ő korában mi sem voltunk jobbak. De azt is meg kell mondanom, hogy a fiunak semmi kedve a szántáshoz, hanem erőnek erejével tanító akar lenni.

Ez a nyilatkozat mennykőcsapásként hatott Pál gazdára. Elbeszélte hosszasan, hogy neki minő részeges tanítója volt, kit a faluban senki sem becsült; hogy ő valóságos lealacsonyításnak tekintené, ha Ferkóból is tanító lenne.

Ezen ellenvetéseket Éva asszony azzal igyekezett meggyengíteni, hogy a boldogult tanító minő tiszteltreméltó ember volt, ki józanságra, okosságra az egész községnek példányul szolgált, és kit maga a tiszt. ur majdnem barátjának tekintett.

Pál hallgatott. Éva asszony beszédét nehéz lett volna megezáfolni. Végre így tört ki: ha minden tanító angyal volna is, Ferkónak mégis parasztnak kell lenni.

Ez időtől fogva Pál gazda Ferkót nem fogta be a szántáshoz, de azért mégis könnyebb paraszt dologhoz fogta őt. Ferkó azonban mindent oly ügyetlenül tett, hogy végre Pál magá is kételkedett abban, hogy fiából jó parasztot képezhet.

Igy mult el egy év. E közben az anya egészen Ferkó pártjára állott, és szüntelenül kérte Pált, hogy ne mérgezze meg ennek a fiunak egész életét.

Pál gazda belátta, hogy soká nem szegülhet ellene, de oly fogáshoz folyamodott melytől a legjobb sikert remélte.

— Jó, mondá fiához, nem bánom, tégy a mit akarsz, de az én segítségemre ne számíts. Én egy fillért sem fizetek érte. Ha pénzem nélkül tanítóvá lehetsz, ám legyen. Megvonom tőled kezemet, anyádnak is szigoruan meghagyom, hogy titkon pénzt ne küldözzön utánad.

(Folytatása következik)

A szentföld vizei.

I.

A Genezáreth.

Galilea tengere, a Genezáreth tava, mely a partján épült várostól: Tiberiás tengerének is nevezetik, Jézus kedves helye vala. E gyönyörű tó, negyedfél mérföldnyire van Názarettől, körülzengve, három mérföldnyi hosszában, a esalogányok dalaitól, meg a gerlek nyögdeléseitől. Vize, a beleömlő Jordántól, édes mint a folyóké, melyben józú halak, sőt tíz fontosok is horogra kerülnek. Fölötte, és a víz tükrén, vízi madarak röpkednek vagy uszkálnak, az apró halakra leskelődve. Bájos partjain kaktuszok, oleánderek pompáznak, melyeknek virágai a tó vizét is rózsafénybe borítják. Másutt, suhogó pálmák vagy fügefák díszlenek, s lenézik a Lóthus bokrot, mely tövises, fehéres ágakkal, és oly vörös gyümölcsöket terem, hogy azoknak kellemes ízétől még a honvágy is elalszik bennünk. Tiberiással átellenben, a gyönyörű tulparton, hol csak másfél mérföldnyi széles a tó, meleg fürdők vannak, a eszós betegségek ellen. Nyáron itt negyven foknyi a hőség, s oly égető, mintha lég helyett, melyet beszi az ember, lángot lélekezne magába. E tónak vagy tengernek legnagyobb szélessége: két mérföldnyi; de ninesenek most rajta sem halász sajkák, sem hálóval halászók, csak horgászok, holott a víz néhol 165 lábnyi mély. És mily érzelmek támadnak itt szívünkben, hol az Űdvözítő járt-kelt! Azt csak érezni lehet — nem elbeszélni.

Genezáreth síkján négy mérföldnyire Názarettől állott hajdan Kafarnaum, hegyektől kerítve félhold alakban. Itt tartózkodott Űdvözítőnk a tenger éjszaki vége felé, mint: az ő városában; de a mint megmondá, meg is semmisült az hitlensége miatt, mert helyén most nád terem, és csak egy esárda jelöli, hol állott a büszke város. Tiberiás városa maig is fönáll a tó partján. Ott halásztak az apostolok Jézus föltámadása után; ott vendégelte meg őket a szeretett Istenember; sőt ott kérdező Pétertől, ki íranta való szeretetből a tengerbe ugrott, hogy hamarább juthasson Jézushoz: Simon, Jónás fia! inkább szerets-e te engem ezeknél? — Mondá neki a halász-apostol: Ugy uram! te tudod, hogy szeretlek téged. (Ján. 21, 15.) — S ime néhány év mulva — Jeruzsálem végpusztulása előtt — itt a szeretetnek: vérengző harez lépett nyomába. Titus a zsidókat a Tiberiás tengerén rohanta meg és levágott közölök a csatában 6500-at, 1200-at pedig a szinkörben gyilkoltatott le. Tiberiás városa az, mely sz. Jeromosnak is, ama tudós rabbit: Bar Khaninát adta, kinek segítségével a zsidó szent könyveket latinra fordította a IV. század végével. Nekünk pedig a magyar nemzetnek azért is kedves a Genezáreth tava, mivel II. Endre király, ki: „jeruzsáleminek“ is mondatik, egészen körüljárta azt Lipót osztrák herczeggel és kereszties hadával 1217-ben. E. L.

Világító-torony a keresztény élet tengerén.

Szeptember.

Csak az alázatosság által lehet valaki Jézus Krisztusnak igaz tanítványa.

Minél inkább van földve az erény az alázatosság öltönyével, annál magasabbra emel az minket mások szemeiben.

Minél nagyobb segélyt s vigasztalásokat nyujt Isten valamely léleknek, annál nagyobb alázatosságot kell annak tanúsítani s ama kegyelmeket megfontolni.

Az igazi becsülést csak a lélek szerzi meg.

Ama tiszteletet, melyet az igazi erény ad, nem adhatják a esászárok, és sem képmutatással, sem pedig pénzen nem lehet megszerezni azt.

A valódi becsületesség nem rejt magán esupa látszólagosságot.

A betegségek nem ritkán a bűnök ostorai.

Az ember minden külső dolgai közt egyszerű s magában véve a legnagyobb ama becsület, a melyért az emberek minden egyebet föláldoznak.

A becsület, mely nem a szent szeretetben gyökerezik, nem becsület, hanem csuf tettetés.

A tiszteletet, melyet az ember erény nélkül vél birni, vagy meg nem érdemelte, vagy ezt csak képzei, vagy arra veszélyes módon főrekszik.

A bűnöket, melyeket az ember elhallgat, kinyilvánítja az Isten: de a meggyóntakat eltörlí az Ur.

A pogány űldöző dühöng, mint az oroszlán, a gonosz tév-tanító leselkedik, mint a sárkány. Amaz kényszerít megtagadni Krisztust, emez pedig tanítja ezt.

Az akarat, nem pedig a dolog tesz hálássá vagy hálátlaná.

Nem érdemel az új adományokat, ki a régieket meg nem köszönte.

Romai levél.

Roma, aug. 31.

Mondhatom, hogy a pápa, kiról azt híresztelték, hogy már a halotti szentségeket is fölvette, a legpompásabb egészségnek örvend. Nem hogy nem öregszik, hanem inkább napról napra megifjadni látszik, és emberi számítás szerint legnagyobb ellenségeit alkalmasint mind tul fogja élni.

Ő szentsége szilárd léptekkel ment a trónterembe, hol mintegy 300 urihölgy volt összegyülekezve, kik szegény templomok számára egyházi ruhákat ajánlottak föl neki. Mintán a pápa körüljárta a teremben áldását adva a nőkre, leült a trónra. — Halljuk, mondá, mit akarnak e jó hölgyek mondani.

Azonban nem tudom, nem készülték-e beszédre, vagy pedig a félénkség tartotta e őket vissza, azok bizony egy szót sem szóltak.

Ekkor a pápa fölállott, és így szólt hozzájuk:

„Munkáitok, kedves gyermekeim, ékesszólóbbak, mint a beszédek; fogadjátok hálám kifejezését a számos ajándékért, melyeket hoztatok. Midőn ruhákat készítettek az egyházak számára, melyeket az istentelenek nem szűnnek pusztítani, bizonyítékát adtátok annak, hogy buzgólkodtatok az Isten házáért, s enyhítitek a fájdalmat és szomorúságot, melyekkel a jelen kihágások látása minden keresztény szívet eltölt.“ Elmondá aztán, mint szentségtelenítettek meg az istentelenek legujabban egy templomot. E tényállás következő: Egy ördögi ember bement a templomba; enni, inni hozott magával, s azt meg akarta szentségteleníteni. Elővette a szent ruhákat, azokkal beterített egy asztalt, arra ráhelyezte az ételeket és bort. Pohár gyanánt a kelyhet használta, s addig ivott, míg egészen le nem részegedett, és ezen állapotában borzasztó káromkodásokat tett.

Miután a templom-szentségtelenítésről szólt, szelid hangon magasztalta a nőket, kik avégett egyesülnek, hogy a szegény templomokat ruhával lássák el.

„Ti magatok, kedves gyermekeim, szóla, nem vagytok-e

Isten templomai? és nem fogadjátok-e be gyakran lelketekbe vendégül az Istent? Azért lelketeket is ékesítsétek föl keresztényekkel, hogy mindig méltóan befogadjátok az Urat mind a gonosz napokban, melyeket most élünk, mind halálatok óráján."

Az új kormány most azzal foglalkozik Romában, hogy a tereknek és neveknek más nevet adjon. Így a Corso neve lesz: Corso Vittorio Emanuele; a Ripetta Garibaldi-utca nevet kap; a Babuino-utczát ezután Cavour-utczának fogják nevezni; a Piazza Navona ezután lesz Principe Umberto-tér; továbbá az olaszok által nyert győzelmek (!) és olasz városok szintén utczák nevei által fognak képviseltetni.

A hadügyminiszter elfogadta a javaslatot az erődítések nézve; Roma és Civita-Vecchia erődítését 18 hónap alatt be kell fejezni és 45 millióba kerül; 25 milliót fordítanak a Havasok védelmére, 80 milliót az olasz félsziget többi részének megerősítésére. Mindössze potom 150 millió! E mellett hány milliót nyel el a fővárosnak Romába való áthelyezése! Hát a mi még emellett a családok zsebeibe megy! Az adókat a kiszarolt olaszok már eddig sem képesek megfizetni; — hanem törődnek is ezzel az olasz miniszterek! — Az ilyen építkezések, áthelyezések pompás alkalmat nyújtanak arra, hogy saját zsebjeiket megtölthessék !!

Az abaligetű barlang Baranyában.
(L. Vegyések.)

HETI KRÓNKA.

Pest, szept. 9.

(—ss—) Király Ő Felsége f. h. 6. délután félkettőre érkezett Salzburgba. Megérkezésére nagy néptömeg várakozott s Lajos Viktor főherceg, az országos elnök s az országos főhadiparancsnok fogadta. Gr. Hohenwart már délelőtt Salzburgban volt, míg hg. Hohenlohe, gr. Andrassy és Schweinitz tábornok csak az esti gyorsvonattal érkeztek meg. A mint d. n. félhatkor híre ment, hogy Vilmos császár Halleinba érkezett, Ő Felsége a „Károly főherceg” szállodába ment, hogy ott a német császárt bevárja. Vele voltak: Beust, Kuhn hadügyminiszter, gr. Andrassy, Lajos Viktor főherceg, a német császárnak ottlevő összes kísérete s gr. Hohenwarth. Vilmos császár öt óra negyvenöt perc-

kor érkezett meg négylovas postakocsin, s Ő Felsége a kocsiból kiszállásnál eléje sietett. Kétszer megcsókolták és szíves köszönettel üdvözölték egymást; megtekinték a fölállított díszszázadot, s a porosz néphimnusz hangjai mellett a szállodába mentek. Nehány perczel később Bismarck szállt ki, mely alkalmal szünni nem akaró éljenzés keletkezett. Király Ő Felsége porosz tábornoki egyenruhát viselt, míg Vilmos császár a maga osztrák ezredbeli egyenruhában volt. Beszéli, hogy gr. Schweinitz gr. Andrassy iránt föltűnő szívélyességet mutatott. Kemmelbachban, hol hosszabb ideig sétáltak, az utasok egyike azt is hallotta, midőn Schweinitz így szólt a miniszterelnökhöz: „Ha a gróf el nem jön, nagy hiányt érzünk.” Erre mindketten

egy vasuti kocsiban utaztak Salzburgig. A német császár Salzburgba érkezése után király Ő Felségénél tett látogatást. hg. Bismarek pedig gr. Andrássyt látogatta meg, s mintegy tíz perezig időzött nála. Az udvari ebéden király Ő Felsege felköszönté a német császárt, mit az melegen viszonzott, Ferencz József császár-királyt s a közbékét éltetve. Az ebéden gr. Andrássy hg. Bismarek mellett ült. Tegnapelőtt este Bismarek, Beust és gr. Andrássy a „salzburgi egyezmény“ fölött éjfélig értekeztek, s mint egy távirat jelenti, Bismarek még reggeli három órákor is dolgozott. Midőn Beust visszatért lakására, sűrű néptömeg kísérte, „vivat“ kiáltásokkal. Másnap Beust, Andrássy és Hohenwarth kihallgatáson voltak Vilmos császárnál, ki később Klesheimba tett kirándulást. Este kivilágítás volt, s thea a császárnál. Vilmos császár, előbbi tervét megváltoztatva, egyenesen Hohenschwangauba utazik, Beust és Bismarek pedig együtt Reichenhallba mennek.

— A pesti országgyűlés megnyitását illetőleg, Somssich Pál a képviselőház elnöke, következő fölhívást intézett a képviselőkhöz: Ő es. és apost. kir. Felségének f. évi június 10-ről kelt legkegyelmesebb leirata által, a jelen országgyűlés III-ik szakának ülései szeptember 14-ig napoltatván el; kötelességemnek tartom a képviselőháznak tisztelt tagjait figyelmeztetni, hogy a legközelebbi ülés szept. 14-én d. e. 11 órákor fog tartatni.

— Az újvidéki „Zasztava“ cz. ujság azon távirati üdvözlőket hozza, melyekkel a szerb ifjúságnak Verseczen ülésezett, most már feloszlott általános gyűlését (összesen 263 igazolt tag vett benne részt) mindenünne elözlötték. Mutatványul íme a következők: Szöveg: Csak bátran szerb solymok! A ti határozataitokat elfogadjuk. Tudja meg az elnyomó (már mint a magyarok!) hogy él a szerb. Éljen Miletiesünk! Éljen a szerb „Omladina“! Bécs: Az egyesült fiatalságnak, az összes szerbség politikai egyesülése előharcosának testvért üdvözlőket! Zimony: Harczoljunk! itt az ideje, hogy nehéz terhünktől szabaduljunk. Szabadon értekeztek testvéreim, adja ég! villanna fel minél előbb a szerb fegyver a csatamezőn. Lássák be ötszázados esküdt ellenségeink, (már mint a magyarok!) hogy érett a szerb czéljának kivételére. — A szerb reactionáriusokat és árulókat bélyegezzétek meg, gondoskodjatok, hogy éljen az összes szláv-szerb nemes nemzet, hogy éljen vértanunk és nemzeti jogaink védője, testvérünk, Mileties Szvetozár! — Zombor: A szerb nemzet jövő harc-osainak testvéri üdvözlőket! Harcoljatok rettenthetlenül, a mi részünknön az igazság! Éljenek a nép barátjai, éljen az egyesült szerb fiatalság, éljen halhatatlan harc-osunk Mileties! — Oroszlános: Előre testvérek, harc-oljatok a nemzet előremenelért! — Temesvár: Egyetértve testvérek, mint eddig; öt évi munkálatokkal többet használtatok a népek, mint az összes szerzetesrend egész életében. Előre tehát; a jövő a miénk! — Belgrád (az ottani szedők): Ninesen szabadság, könyv (tudomány) nélkül, tanítsátok a népet, és írjátok, mi majd szedjük! — Temesvár (gyárváros): A nemzeti eszme harc-osainak boldog munkát, előre testvéreim a nemzeti jóllét utján, hogy váci foglyunk várakozásának megfelelhessünk! — Cettinje: Az „Omladinának“ egy eszméje van, népünk felszabadításának és egyesülésének eszméje. Éljen a fiatalság! — Újvidék: (A „Zasztava“ szerkesztőségének üdvözlője): Mai összefüveteletekben az összes szerbség mielőbbi politikai egyesülését üdvözlö. Szerenese fel a munkában! — Ittebe: Szerenésés munkát testvérek, csak előre egyetértve. Ti töletek függ a szerb nemzet jövője. Éljen Mileties! Éljen a szerb fiatalság! — Siklós: Sok szerenését a munkához! Munkálkodjatok a nemzeti felvilá-

gosultság és szabadság terén! Éljen Mileties, a nemzeti vértanu. Zágráb (cettinjei tanulók): Működjétek a szerb közművelődés terén, de ne feledkezétek meg összes népünk felszabadításáról. Esküdjünk meg, hogy fegyverrel kezünkben, a rabigában szenvedő testvéreink felszabadítási munkájában találkozunk a csatamezőn, s bebizonyítjuk Európának: hogy él a szerb, s hogy hős a szerb! Éljen a dicső szerb jövőben való bizalom! Éljen a szerbek vezére Mileties! — Ezek aztán gyönyörű üzelmek szerb testvéreink részéről!

— A francia nemzetgyűlés tehát aug. 31. az öreg Thierst „a francia köztársaság elnökévé“ tette. Ezt nem tartjuk Franciaországra nézve szerenésés lépésnek. A történet eddig azt bizonyította, hogy a köztársasági kormányforma nem tudja magát Franciaországban állandóan föntartani, és csak újabb rázkódtatásokra szolgáltat alkalmat. Thiers elnöklete addig tart, míg a mostani nemzetgyűlés együtt marad; a nemzetgyűlés pedig nem fog föloszlattatni. Ha a nemzetgyűlés azt látná, miszerint Franciaország java azt kívánja, hogy a nemzet élére fejedelem, akár császár, akár király állíttassék, meg volna ebben kötve, mert Thiers így szólhatna: „Erre ninesen jogotok; idő előtt nem vehetitek el tőlem a hatalmat, melyet rám ruháztatok; a köztársaság tetteleg az én személyemben létezik, s addig fog fönnállani, míg én élek.“ Franciaország helyzete, leg-alább békés uton, a szerint addig nem változhatik, míg Thiers életben marad. De épen az a kérdés, hogy béke fog-e addig Franciaországban maradni? Sokan úgy vélekednek, hogy a francia nemzetgyűlés eljárása legbiztosabban egyengeti III. Napoleon számára az utat arra, hogy a francia trónt ismét visszafoglalja.

Gazdaság.

(Vége.)

Hivatalos jelentés a kapásvetemények eredményéről.

7. Burgonya:

a) Dunáninnyi kerületben: jó 112, közép 39, rosz 11 jelentés szerint. — b) Dunántuli ker. jó 182, közép 68, rosz 7. — c) Tiszáninnyi ker. jó 103, közép 71, rosz 18 jelentés szerint. — d) Tiszántuli ker. jó 62, közép 72, rosz 87 jelentés szerint. — e) Királyhágóntuli részekben: jó 50, közép 67, rosz 64 j. szerint. Az egész országban: jó 509, közép 329, rosz 187 jel. szer.

8. Répa:

a) Dunáninnyi kerületben: jó 90, közép 36, rosz 8 jelentés szerint. — b) Dunántuli ker. jó 155, közép 69, rosz 14 jel. szerint. — c) Tiszáninnyi ker. jó 84, közép 45, rosz 12 jelentés szerint. — d) Tiszántuli ker. jó 90, közép 63, rosz 18 jelentés szerint. — e) Királyhágóntuli részekben: jó 64, közép 59, rosz 11 jelentés szerint.

Az egész országban: jó 487, közép 272, rosz 62 jel. szer.

9. Kukoricza:

a) Dunáninnyi kerületben: jó 9, közép 55, rosz 68 jelentés szerint. — b) Dunántuli ker. jó 14, közép 80, rosz 163 jelentés szerint. — c) Tiszáninnyi ker. jó 10, közép 51, rosz 88 jelentés szerint. — d) Tiszántuli ker. jó 34, közép 140, rosz 99 jel. szerint. — e) Királyhágóntuli részekben: jó 22, közép 79, rosz 108 jelentés szerint. — Az egész országban: jó 89, közép 406, rosz 526 jelentés szerint.

A kapásvetemények általában az egész országban: jó 1085, közép 1007, rosz 785 jelentés szerint.

10. Természetes rét.

a) Dunáninneni kerületben jó 85, közép 58, rosz 16 jelentés szerint. — b) Dunántuli ker. jó 164, közép 91, rosz 9 jelentés szerint. — c) Tiszáninneni ker. jó 117, közép 74, rosz 20 jelentés szerint. — d) Tiszántuli ker. jó 148, közép 50, rosz 44 jelentés szerint. — e) Királyhágóntuli részekben: jó 88, közép 72, rosz 59 jelentés szerint. — Az egész országban: jó 603, közép 254, rosz 148 jelentés szerint.

11. Mesterséges rét.

a) Dunáninneni kerületben: jó 84, közép 23, rosz 5 jelentés szerint. — b) Dunántuli ker. jó 130, közép 35, rosz 2 jelentés szerint. — c) Tiszáninneni ker. jó 123, közép 44, rosz 15 jelentés szerint. — d) Tiszántuli kerületben: jó 118, közép 41, rosz 15 jelentés szerint. — e) Királyhágóntuli részekben: jó 77, közép 34, rosz 15 jelentés szerint.

Az egész országban jó 605, közép 177, rosz 56 jelent. sz.

12. Szőlők:

a) Dunáninneni kerületben: jó 25, közép 64, rosz 21 jelentés szerint. — b) Dunántuli kerületben: jó 82, közép 119, rosz 24 jelentés szerint. — c) Tiszáninneni kerületben: jó 32, közép 52, rosz 45 jelentés szerint. — d) Tiszántuli kerületben: jó 81, közép 108, rosz 45 jelentés szerint. — e) Királyhágóntuli részekben: jó 20, közép 66, rosz 41 jelentés szerint.

Az egész országban jó 240, közép 208, rosz 152 jelentés szerint.

13. Gyümölcsfák.

a) Dunáninneni kerületben jó 37, közép 86, rosz 37 jelentés szerint. — b) Dunántuli ker. jó 70, közép 140, rosz 62 jelentés szerint. — c) Tiszáninneni ker. jó 13, közép 69, rosz 111 jelentés szerint. — d) Tiszántuli ker. jó 31, közép 98, rosz 135 jelentés szerint. — e) Királyhágóntuli részekben, jó 15, közép 56, rosz 111 jelentés szerint.

Az egész országban jó 156, közép 469, rosz 436 jelentés szerint.

Kelt Pesten, aug. 22-én 1871.

Vegyesek.

Mai képünk Baranya egy természeti nevezetességét hozza: az a baligeti barlangot, mely Pécestől éjszaki irányban másfél mérföldnyire van. — E nagy esepégő kőbarlang nyílása igen széles, s belőle szakadatlanul víz foly oly mennyiségben és erővel, hogy a közelben malmot hajt. Maga a barlang 500 öl hosszú, magassága helylyel-közzel templomagassága. Valamikor — talán a tatárjáráskor — emberek is lakhatták, ezt bizonyítja az emberi kéz által készült lépcső, válogatott kövekből emelt fal és az itt található ember- és állatcsontok.

— Nem rég a holland követ tisztelkedett Ő szentségénél. IX. Pius a hozzá intézett üdvözlésre ezen választ adta: „Pápaságom hosszú tartama ennyi viszontagság közt kétségtelenül rendkívüli, de egyszersmind azt is bizonyítja, hogy Istennek még cseljái vannak velem, s talán azon vigasztalást tartja főnn számomra, hogy szent ügyének diadalát lássam.“

— A párisi petroleum-hűsők már Olaszországban is utánzókra találhatnak. Föltűnő, hogy mily gyakoriak a tüzvészek az olasz városokban, és épen azok házai égnek el, kik ismeretesek arról, hogy a forradalmárokkal nem czimboráznak. Most már Olaszországban a forradalmárok nem azt kiáltják többé: „Éljen

Victor-Emanuel! hanem „Éljen a petroleum!“ Nem fölkötni valók ezek az emberek?

— A gasteini értekezlet alkalmával a ravasz Bismarck föbbi közt ezt mondotta Beust grófnak: „A kath. egyháznak nyakára kell hágnunk; sok embernek belétört már ebbe kése; de ő (Bismarck) nem tart ettől.“ Pedig bizonyosak vagynak, hogy a hatalmas Bismarcknak is belé fog ebbe kése törni. — Franciaországra vonatkozólag ezt mondotta: „Nem adok három esztendő, és Franciaországgal újra háborunk lesz. Franciaország támadni fog akarni, még mielőtt a rávetett hadi kárpótlást mind kifizetné; de én arra nem várok, hanem akkor támadok, mikor én fogom időszereinek tartani. Valószínű, hogy a franciaországgal háborúra Olaszország fog alkalmat szolgáltatni. Franciaországra nézve bizonyos tekintetben előnyös lehet, hogy az olaszok dolgaiba avatkozzék; de Olaszország biztos lehet arról, hogy védelmem alá veszem. Számítok rá, hogy Olaszország segítségével Franciaországot teljesen leverem.“ Ezek aztán szép kilátások Európa békéjére nézve!

— Romában legújabbán egy egyet alakult, melynek czime: „Alfieri-egylet!“ Hogy ez minő örült emberekből áll, annak bizonyítására idézzük alapszabályainak néhány pontját: 3-ik pont: akár mely szakadársághoz vagy eretnkséghez kell tartani, mely alkalmas arra, hogy általa a katholicismus e lnyomattassék. — 4-ik pont: vallási tekintetben a katholicismus ellen támogatni kell a protestantismust. — 5-ik pont: oda kell törekedni, hogy eltörültsék a pápaság, a pápa Romából távozzék, a papok minden polgári jogtól megfosztassanak. — 6-ik pont: háboru esetében Romában föl kell gyujtani a templomokat, különösen a Vatikánt; a papokat ki kell az országból kergetni. stb. stb. Szegény Olaszország! ilyen emberek boldogítanak téged. De bízunk abban, mit az Ur sz. Máténál (7, 25.) mondott: „Szakadt az eső, jött az árvíz, a szelek futtak, és ama házra rohantak; de nem dőlt össze, mert kősziklára volt alapítva.“

Rövid hírek.

— Ő hercegsége Magyarország primása bérmlási kóruira indult az érseki megye felső tót részeibe.

— Nm. Haynald Lalos kalocsai érsek ő excja szept. 4-kén érkezett Pestre.

— A belga királyné Pesten időzése alatt meglátogatta Tettei Nándor könyvtáros kereskedését is s személyesen kiválogatá s megvásárlá: Petőfi, Arany, Tompa, Kisfaludy és más magyar remekírók munkáit díszkiadásban. Ez is jó világot vet a királyné lelkületére, ki idegen földön is érintkezni akar legalább szellemileg szülő-hazájával, és nem feleli, melyik földnek szülöttje ő.

— Szaietz Antal egri prépost-plebános Seneca könyveit a vigasztalásról és gondviselésről magyarra fordította és kiadta. Ára a könyvnek, miként a prépost ő nga megjegyzé, nincs; tehát úgy látszik, ingyen osztatik szét. A latin classicus szép folyékony magyarsággal van visszaadva, s köszönettel tartozunk a nagyérdemű fordító urnak, hogy előhaladott kora daczára — hivatalos teendői közt az irodalom művelésére is talál időt.

— Baja városa szabad királyi várossá emeltetik és Szabadkával egyesítve nyer egy főispánt, Zombor és Ujvidék számára pedig ismét külön főispán fog neveztetni. Az országgyűlés legközelebb fogna ez ügyben határozni.

— A pesti katolikus legényegylet fennállásának 16-ik évfordulóját tegnap lélekemelő ünnepélyvel ülte meg. Mielőtt az ünnepély vázolásába kezdenénk, felemlítjük azon adatokat, melyek az ünnepély megnyitó-beszédében felsoroltattak. A pesti katolikus legényegylet 1856-ik évi szeptember 8-án alapított és szabályairól már 1858-ban ő szentsége, IX Pius pápa, ápril 6-án kelt bullájával elismerőleg nyilatkozott. Tagja ez idő alatt 6644 volt, kik közül több, mint 200-an Pesten már önálló üzletet nyitottak, megmaradván egyttal az egyletben is, részint, mint rendes, részint, mint pártoló tagok. De nem csak a katolikus mesterlegények, hogy a szokásos kifejezést használjuk, hanem még másvallásnak is megnyerve az egylet elnöke, főt. Dr. Szabóky Adolf ur, kegyesrendi tanár közkedvelt egyéniségének személyes vezérkedése által, ki mindnyájokban gyermekeit és egyttal barátjait látja, tömegesen csoportosultak az egylet köré, így több unitárius, több mint 500 lutheránus, 400-nál több kálvinista, 36 görög nem-egyesült és 33 zsidó. A jelenlevők közt láttuk Szilágy József ur kereskedelemügyér ő nagyméltóságát, stb. Az egyházi rendet képviselték nagys. és főt. Körmőczy Imre, nagyváradí kanonok ur, nagys. Zsihovies Ferencz ur, a pesti központi papnővelde aligazgatója és még több tanár és lelkész. A kiállítását miniszter ur ő nagyméltósága nagy figyelemmel tekintette végig, kit főt. Szabóky Adolf ur kalauzolt a mintegy 300 számra menő tárgyak közt, az egyes kiállított tárgyak és azok kiállításáról különféle érdekes részleteket mondva el. Jutalmakban többen részesültek. A beszédre, melyet főt. Dr. Szabóky Adolf ur tartott, Szilágy ő nagyméltósága kegyeskedett válaszolni, ki, midőn hangsúlyozta, mily érdeklődéssel figyeli meg a munka terén való mozzanatokat, örömet fejezte ki a látott szép eredmények fölött és azon reménynek adott kifejezést, hogy csak ily módóni törekvések által, melyeknek egyik nyilatkozata a pesti kath. legényegylet, lehet a munkaadó és munkakereső közti viszonyt józan és észszerű megoldáshoz vezetni. Általános éljenzés fogadta e beszédet, melynek végeztével ő nagyméltósága eltávozott, mikor a jelenlevő nagyszámú közönség a kiállított tárgyakat vette szemügyre.

— Beküldetett azon jeles egyházi beszéd, melyet ngos és főt. Pellet Ödön, székesfehérvári belvárosi esperesplebános, szentszéki bíró, zsinati vizsgáló, ő Felsege t. udvari káplánja és hittudor — sz. István ünnepén a budavári Mátyás-templomban tartott.

— Vidéki városaink egymásután igénybe veszik hitelüket, hogy kissé orvosolják számos hiányaikat. — Arad és Temesvár példájára Debreczen városa is, hírszerint, 1¼ millió forintnyi kölcsönt készül kötni, főleg utcáinak burkolása végett.

— Hevesmegyei Szent-Erzsébet községet aug. 31-én nagy tűzvész érte. A gyuladás a közbirtokossági kocsmból a zsirral való vigyázatlan bánás következtében támadt s délelőtt fél 11-től d. u. fél 1 óráig elhamvasztott 66 lakházat, 29 istállót, 12 eszirt, 40 sertés- és baromfi-ólat. Emberélet nem esett áldozatul. Biztosítva 6 ház volt. — A nemes emberbarátok fölkértenek, hogy könyöradományaikat a szerencsétlenek fölsegélésére, kiknek kárak a hivatalos becslés szerint 25-ezer forintra rug — a hatósági közbenjárás mellett megalakult segélyző bizottmány elnökéhez, Mindszenty Gedeon lelkész urhoz czimezzék — utolsó posta: Pétervására.

— A cholera egy ellenszere. Midőn a cholera Belgiumban (1866.) nagy pusztításokat tett, a kormány közzétett egy igen egyszerű, de egyszersmind igen czélszerű módot az első cholera-rohamok elfojtására. Az eredmény oly sikeres volt, hogy a brasíliai kormány a következő évben ugyanazt ajánlotta a lakosságnak a kiört járvány ellenében; különben e szer nálunk is igen sokak előtt ismeretes és abban áll, hogy mihelyt érezzük a haj előjeleket, feküdjünk ágyba, tegyünk altestünkre meleg tányért és meleg téglát lábunkhoz, igyunk barna théát erős vörös borral, vagy pedig vörös bort gyömbérral. Mihelyt a fődolog, az izzadás beáll, a veszély el van hártva s a betegség esirájában el van fojtva. A beteg nyugodtan várhatja be az orvos érkezését. — Mindenekelőtt vigyázni kell, nehogy elrontsuk gyomrunkat. Kerüljük nagyon a hideg sört, az éretlen gyümölcsöt, a nehezen emészthető savanyu étkeket, ugorkasalátát stb. Övjük testünket meleg haskötőkkel s egyttalában övjük meg a gyomrot a megbütéstől, és erősítsük azt erőt-adó ételekkel s erős vörös bor mértékletes élvezetével.

— Francia jóslat. Lataste Mária, szent Szivről nevezett apáca, ki 1847-ben halt meg Rennesben, igen érdekes jövendöléseket hagyott hátra. 1842-ben egyszer a szent áldozás után így szólt hozzá az Üdvözítő: „Nyomoruság jövend a földre s az elnyomás fog uralkodni azon városban, melyet szeretek s hol szívemet hagytam. Ezen város szomorúságba és pusztulásba süllyed, minden oldalról ellenségekkel vétetvén körül, miként a hálóba került madár. Teljesen elbukottnak fog látszani három éven át. Anyám azonban le fog szállani hozzá, megfogja az aggastyán kezét, ki a trónuson ül s így szóland hozzá: Itt az óra, kelj fel! Nézd ellenségeidet: elszelesztettem őket egymásután s örökre el fognak tűnni. Te megdicsőítettél engemet a mennyben és a földön. Nézd az embereket: ők tisztelik nevedet, bámulva szemlélik bátorságodat, hatalmadat. Te élni fogsz s én is élni fogok veled. Aggastyán, töröld le könyveidet s én megáldalak téged.“ — A jövendölés első része szóról-szóra beteljesedett, reméljük, hogy a másik rész is be fog teljesedni.

— A gerendási pusztá határában egy hullát találtak, mely az orvosi őszhangzó vélemény szerint már legalább egy éve feketik ily állapotban. Nevezetes ez esetben, hogy a hullán semmi jele a rothadásnak, hanem tökéletesen kiaszott. Az orvosi vélemény szerint, természetes halállal mult ki, mit erősít azon körülmény is, hogy rajta semmi erőszak jele nem észlelhető. Egészen új szür volt rajta s éléstarisznya nyakában.

Pályázat.

Soroksáron, Pest mellett, az első osztály tanítói állomása betöltendő levén; arra folyó évi szeptember 30-kaig tartó pályázat nyitattik.

Nevezett osztály tanítója kap: 300 forintot osztr. ért., és tüzelőfa helyett egyelőre 10 forint 50 krt évenkint; van egy szobából álló lakása az iskolaépületben, s azontul legkevesebb 50—60 frtnyi mellékjövendelme is évenkint.

A tannyelv német. — A folyamodvány a soroksári romai kath. főelemi iskolaszék elnökének küldendő be.

Kelt Soroksáron, 1871. szeptember hó 10-kén.

Straub Ferencz plebános és iskolaszéki elnök.

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 11. sz.) — Felelős szerkesztő: Füßy Tamás.

Pesten, nyomtatott az „Athenaeum“ nyomdájában 1871. (Barátok tere 7-dik szám.)

Füßy Tamás